

عنوان مقاله:

توسعه شهرها و کاهش فضاهای باز شهری با تأکید بر مدیریت بحران کلانشهر تهران

محل انتشار:

کنفرانس ملی مدیریت بحران و HSE در شریان های حیاتی، صنایع و مدیریت شهری (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

دکتر براتعلی خاکپور - دانشیار گروه جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه فردوسی مشهد

سیدعلی حسین پور - دانشجوی دکتری برنامه ریزی شهری دانشگاه فردوسی مشهد، گروه شهرسازی دانشگاه بینالود مشهد

خلاصه مقاله:

یکی از مسائل مورد توجه امروز کلان شهر تهران کمبود فضاهای باز قابل استفاده در مواقع بحران است. بطوریکه تناسب لازم میان سطح فضای ساخته شده، تراکم ساختمانی و فضای باز قابل استفاده در مواقع بحران وجود ندارد. بدیهی است فضاهای باز شهری را می توان در مواقع بحران بعنوان پایگاه های امداد رسانی نیروهای عمل کننده و نیز در صورت امکان برای اسکان های بزرگ، اضطراری و اسکان موقت مورد بهره برداری قرار داد. بررسی مکانیزم های مؤثر در شکل گیری فرآیند کاهش فضاهای باز و مدلسازی این فرآیند جهت شناخت مسأله و اصلاح مکانیزم های مخرب در قالب تئوری دینامیک سیستم ها قابل بررسی است. مسأله اصلی مورد توجه جهت بررسی در قالب دینامیک سیستم ها روند کاهش فضاهای باز شهری با قابلیت استفاده در مواقع بحران است. بدین صورت که با بررسی مکانیزم های مؤثر در ایجاد این موقعیت و شناخت ساختارهای علی و معلولی آنها سعی در تعریف مکانیزم ها و سیاست های جدید در جهت اصلاح مکانیزم های مخرب می شود. در این فرایند ابتدا به تعیین مرز سیستم و متغیرهای درونزا و برونزای مؤثر در سیستم پرداخته شده است، در ادامه رفتار متغیر مرجع مسأله در یک بازه زمانی مشخص مورد بررسی قرار گرفته است. در مرحله بعد با توجه به تحلیلی که از رفتار متغیر مرجع و تأثیر متغیرهای دیگر سیستم در آن بدست آمده است، به تبیین فرضیه های دینامیکی مرتبط به مسأله مورد نظر پرداخته شده است. در ادامه به ارائه یک مدل مفهومی از مسأله پرداخته شده است و دیاگرام های علی و معلولی مرتبط با آن تهیه شده است، در انتها با تعریف پارامترها و ساختار بندی فرضیه های دینامیکی مسأله در نرم افزار Vensim PLE برای یک بازه 20 ساله در آینده مدل سازی صورت گرفته است و مدل بدست آمده برای شرایط مختلف حدی آزمون شده است. هدف از این مقاله بررسی روند کاهش فضاهای باز شهری در فرایند توسعه شهری در کلان شهر تهران و پیش بینی وضعیت آینده با اصلاح مکانیزم های مخرب می باشد. روش تحلیل در این مقاله مبتنی بر روش تحلیلی - توصیفی بوده و اطلاعات مورد نیاز آن با استفاده از روش کتابخانه ای و میدانی جمع آوری شده است. نتایج بدست آمده در این مقاله نشان می دهد که در صورت اصلاح مکانیزم های مخرب و اعمال سیاست های مرتبط با کنترل متغیرهای کلیدی مسأله می توان در یک بازه زمانی میان مدت تا بلندمدت به کنترل روند کاهش فضاهای باز شهر تهران با رویکرد استفاده در مواقع بحران کمک کرد.

کلمات کلیدی:

فضای باز، توسعه، بحران، مدل سازی، تهران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/261851>

